

Andagten første søndag efter påske

"Elsker du mig?" Spørger I jeres ægtefælle om det? - jeg kan godt finde på det!
Eller hvor tit siger I til andre, at I *elsker* dem?

Det er store ord at tage i sin mund. Mange af os viger tilbage for det. For er det nu helt rigtigt, kan man leve op til det man selv siger, den forventning man uundgåeligt skaber hos den anden med så store ord? Og svarer ens følelser nu helt til, at man kan anvende et så krævende ord?

Vi kan blive både undselige og krævende med disse ord og spørgsmål.

Præcis så ubehageligt og urimeligt som lige beskrevet er Jesu spørgsmål til Simon Peter. Det er den opstandne Kristus, der taler. Han viste sig for disciplene ved Genesaret sø i Galilæa, som han havde lovet. Disciplene var vendt tilbage efter de dramatiske begivenheder i påsken i Jerusalem og har genoptaget deres gamle hverv som fiskere på søen. Og nu kommer den opstandne til dem, hjælper dem til en stor fiskefangst og spiser derefter måltid sammen med dem.

Derpå stiller Kristus det meget direkte spørgsmål til Simon Peter: *"Elsker du mig mere end de andre?"* - Hvad er det for et urimeligt spørgsmål? Som sagt, for det første overhovedet at skulle bekende sin kærlighed på opfordring, men så ovenikøbet måle den i forhold til de andre disciples??

Jesus spørger hele 3 gange, lige så anmassende og ubehageligt og med lige så store ord: *"Elsker du mig?"*

Og Peter fornemmer dette ubehag ved de store spørgsmål og derfor siger Peter stille: *"Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær."* Peter har virkelig måttet skue dybt i sin egen sjæl af uformåenhed og svigt. Han må nøjes med at henvise til Herrens egen viden om ham - den ubehagelige viden, der afslørede, at han ville fornægte ham hele tre gange, da det for alvor gjaldt i hans liv.

På en måde er Peter et forbillede for os alle. Et forbillede på den sande ydmyghed over for livet. Nemlig, ikke at tro, at vi magter alt selv. Stiller vi for store forventninger til egen formåen, er vi enten ulidelige at være sammen med; selvovertroende og selvhøjtidelige mennesker er også selvcentrerede og selvoptagede og derfor en belastning for andre. Eller også skuffes vi så slemt, at vi ikke er nogen nytte til, for os selv eller andre.

Nej sand ydmyghed er at kende sine begrænsninger, at vide hvor stort kravet på mig er, hvor uendelig meget det kræver at leve det liv, jeg er betroet, ret. At jeg ikke magter det af mig selv.

Men jeg må stille mig til rådighed for det liv. Og så blive givet kræfter, ressourcer til at magte det, og forhåbentlig blive til lidt gavn og glæde for andre.

Det er slet og ret centrum i den kristne tro, at det er, hvad Gud skænker os: Kræfter, styrke og mod til at leve og elske. *"Alt vil jeg gøre ud af dig"*, siger Gud til os. *"Jeg fjerner det, som står imellem livet og dig, det onde, det dæmoniske, i dig selv og i livet omkring dig. Det skal aldrig skille dig fra min kærlighed og tillid til dig, som herefter bor i dig. Lev da dit liv i den forvisning."*

Lone Hvejsel